

VENTE RAPASA

Vente, rapasa,
vente, miniña,
vente a lavar
no pilón da fontaña.

Vente, Minguño,
Minguño, vente;
douche si non
polo demo do dente.

¡Qué augua tan limpa!
¡Qué rica frescura!
Vente a lavar,
que é o primor, criatura.

Válganos Dios,
que si auguiña n'houbera,
lama este corpo
mortal se volvera.

Vinde a lavarvos,
andá lixeiriños,
a cara pirmeiro,
dimpóis os peños.

Ai, ¡qué miniña!
¡Qué nena preciosa!
Dempois de lavada
parese unha rosa.

I este miniño
que teño no colo,
dempóis de lavado
parece un repolo.

¡Ai!, ¡qué tan cuco!
¡Ai!, ¡qué santiño!
Ven ós meus brazos,
daréiche un biquiño.

¡Olliños de gloria!
¡Cariña de meiga!
¡Apértame ben,
corasón de manteiga!

Corre, corre
a que Antona te peite;
corre, daráche
unha cunca de leite.

Corre, corre,
a teu pai, Mariquiña,
que como cebola
con pan e sardiña.

Rosalía de Castro

POEMAS

DE ANTONIO GARCIA TEIJEIRO

No bico unha estrela;
na estrela, un cantar;
no cantar, uns beizos;
nos beizos, o mar.

No mar dos teus ollos,
uns ollos de sal;
no sal, os mencerses;
mencerses de paz.

ANTONIO GARCÍA TEIJEIRO

A bolboreta
debuxa un beixo
con moitas cores
nalgún espello.

Beixo amarelo
de noz e mel,
brinco na brisa,
luz de papel.

A bolboreta
debuxa un beixo
que rouba ó aire
moitos insectos.

Beixo violeta,
vivo lunar,
onda nas nubes,
choiva no mar.

A bolboreta
debuxa un beixo
que cando soa
racha o silencio.

ANTONIO GARCÍA
TEIJEIRO

Eu vin un bico no vento
que estaba a chiscarme un ollo.
Era un bico brincadeiro.
Era un bico ledo e louro.

Tentei collelo na man
e pousalo no meu rostro.
El preferiu camiñar
polo vento mudo e tolo.

Eu quedeime sen o bico,
que, se cadra, tiña dono.
A ese bico pillabán
non o afasto dos meus soños.

ANTONIO GARCÍA TEIJEIRO